

indtil hver Traad i Vævningen, den svære Guldænke om hendes venstre Haandled, hendes lange Fingre med de elegante Negle ...

Som en Skygge gled pludselig hendes egne Træk ind i Billedet. Hun tænkte paa, at saadan vilde hun rimeligvis selv i Løbet af nogle Aar have siddet paa Favsingholm, dersom hun havde giftet sig med Torben Dihmer. En Fremmed i sin Mands Hjem, ligegyldig, kold, altid i Rustning, — og maaske ogsaa med et Barn paa Kirkegaarden.

Nu hørte hun sin Mor sige: „Vilhelmine! Hvad er det for en Herre, der kommer gaaende dernede fra Parken?“

Hun satte sig hurtigt op. Den Tanke foer ængstende igennem hende, at det kunde være Karsten From. Men den Mand, der kom op gennem Havens Midtergang, var en høj og kraftig Skikkelse, sortklædt, med bredskygget Straahat, flagrende Frakkeskøder og altfor korte Benklæder.

Fru Vilhelmine fik sin Stanglorgnet frem.

„Jeg veed virkelig ikke ... Jo, vent lidt! Det er Præsten.“

„Jeres ny Præst?“

„Naa, saa ny er han da egentlig ikke. Han har været her et Par Aar.“

Da den Fremmede kom hen i Nærheden af Damerne, blev han staaende, løftede lidt paa Hatten og gjorde en Undskyldning, fordi han var gaaet gennem Haven.

Derpaa spurgte han, om Jægermesteren var at faa i Tale.